

TEN ANKER

Het was in de tijd dat ik als tweede stuurman bij Shell Tankers voer. We zaten op een trade in de Perzische Golf. Meestal tussen Bandar Mahshahr en Dubai. Deze reis ging echter van Bandar Mahshahr naar Singapore. We vertrokken in de loop van de ochtend met een volgeladen bak. Een tanker van de A-klasse, dus met 18.000 ton deadweight. Het was erg warm weer (de reuzel liep langs je re...) en we voeren gezapig richting zee. De kapitein kwam zo nu en dan op de brug en ging dan weer naar z'n hut. Z'n grote vriend B.Orrel wachtte hem daar altijd weer op. Na een tijdje vroeg de loods mij de bootsman alvast te waarschuwen, want we zouden over een uur bij de bar (de drempel in de rivier, voor de niet ingewijden) komen. Daar stond niet genoeg water, en moesten we dus ten anker gaan. Ik had er verder geen haast mee. De kapitein zat te lunchen en zou toch zo boven komen. En dat anker was zo gepiept.

Op een gegeven ogenblik kwam de kapitein boven en ik vertelde hem wat de loods had gezegd. Hij keek me aan en zei "Dat dacht je toch niet hè!" "Maar kapitein, de loods..." Verder kwam ik niet. Hij zei dat hij me na afloop wel zou vertellen waarom de loods ten anker wilde, ging naar de loods en zei, dat hij had gehoord dan we ten anker moesten. In heftige bewoordingen maakte de loods inderdaad duidelijk dat we ten anker moesten, en echt niet over de bar konden. "Dan doe ik het zelf wel" zei de kapitein. We hadden toen een Indonesische leerling stuurman, die "Koos" werd genoemd. "Koos", zei hij, heb je wel eens gestuurd". De arme jongen had direct door wat er ging gebeuren. Het vooruitzicht aan de grond te lopen met hem aan het wiel, trok hem niet echt. En dus zei hij dat hij het nog nooit had gedaan. "Mooi", zei de ouwe, "een mooie gelegenheid om het te leren. Pak het wiel maar"

We naderden de boeien route over de bar. Tegen mij zei hij dat ik het echolood moest aanzetten en moest waarschuwen als we minder dan drie meter onder de kiel kregen. De loods begon te pruttelen, maar de kapitein wees hem resoluut erop dat hij het nu het commando had. Misnoegd ging de loods op het uiterste eind van de vleugel staan. Behendig loodste de kapitein, al leunend tegen z'n jeneverkegel, het schip, met Koos aan het roer door de boeien route. Afgezien van de zweetdruppels op Koos zijn voorhoofd deden er zich geen problemen voor. Geen ogenblik kwam de bodem in de buurt van die 3 meter onder de kiel.

Toen we weer in open water kwamen, zei de kapitein dat ik maar even mee moest lopen naar de loods. Aan de loods vroeg hij waarom hij eigenlijk ten anker had willen gaan. Omzichtig begon de loods een heel verhaal met allerlei excuses. De kapitein brak hem af. "Ik weet het wel zei hij. Daar in de verte ligt de loodsboot. Maar die is er nu niet want die ligt ter reparatie in Bandar Mahshahr. En nu ligt er ter vervanging een sleepboot. Daar zou je vanavond dus moeten slapen. Maar de sleepboot heeft geen airco en wij wel"

De loods kon dan ook niet anders dan toegeven.

Wat een tijd, dat een loods zomaar een schip zo'n twaalf uur kon ophouden, om aan een goede nachtrust te komen. Dat hebben ze mij in de opleiding nooit geleerd. Toch jammer.

Deze keer geen slof sigaretten voor de loods.

Ir. I.M. Isac